

Θεατρικό: "Επαγγελματικός προσανατολισμός"

Της Κατερίνας Κωνσταντινίδου (Δημοτικό Σχολείο Δύστου)

σε διασκευή του Γιάννη Φαινέκου (διαχειριστή του blog [Μικρών Περιπλανήσεις...](#))

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΣ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ ...

Αφηγητής 1:

Ο επαγγελματικός προσανατολισμός των νέων είναι ένα θέμα που απασχολεί ιδιαίτερα γονείς και παιδιά. Ξεκινάει από την εμβρυϊκή ακόμη ηλικία, όταν ο μέλλων πατέρας κοιτά την κοιλιά της γυναίκας του και λέει με υπερηφάνεια: « Εγώ το γιο μου θα τον κάνω ποδοσφαιριστή!».

Αφηγητής 2:

Ακόμη δεν τον είδαμε, Γιάννη τον εβγάλαμε!

Αφηγητής 3:

Αργότερα, στο σχολείο, κάθε λίγο και λιγάκι, απευθύνουμε στα παιδιά την ίδια ερώτηση: « Και δε μου λες Γιωργάκη, τι θα γίνεις όταν μεγαλώσεις;»

Αφηγητής 2:

Φυσικά κανένα παιδί δεν θα απαντήσει « Εγώ όταν μεγαλώσω, θα γίνω σκουπιδιάρης!», γιατί πρώτη θα το σκότωνε η μαμά! Γιατί για τη μαμά μόνο ένας δρόμος υπάρχει! Το Πανεπιστήμιο!

Αφηγητής 3:

Άρα το παιδί πρέπει να γίνει ή γιατρός ή δικηγόρος ή αρχιτέκτονας ή να ακολουθήσει κάποιο από «ευγενή» επαγγέλματα.

Αφηγητής 1:

Βέβαια, άλλο το όνειρο κι άλλο η πραγματικότητα. Ειδικά στη σύγχρονη εποχή που όχι μόνο ισοπεδώνει τα όνειρα, αλλά έχει βάλει άλλες προτεραιότητες στην επιλογή του επαγγέλματος.

Αφηγητής 2:

Γι' αυτό κι εμείς φέτος, αποφασίσαμε να ασχοληθούμε μ' αυτό το μείζον θέμα! Επιλέξαμε «τυχαία» κάποια επαγγέλματα και θα σας τα παρουσιάσουμε στην Ελλάδα του σήμερα.

Αφηγητής 3:

Αααα! Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα, γεγονότα και καταστάσεις ΔΕΝ είναι τυχαία!

Α΄ Πράξη – Δάσκαλος

Δάσκαλος:- Γεια σας! Είμαι ο Μπάμπης! Είμαι δάσκαλος και είμαι καλά!

Απ' το Δημοτικό, όλοι οι συγγενείς και φίλοι έλεγαν πως μου πάει να γίνω δάσκαλος. Βλέπετε είχα άριστους βαθμούς, ήμουν ο καλύτερος μαθητής και μου άρεσε το σχολείο. Είχα και μια δασκάλα που μ' έβαζε στα σκετσ να κάνω το δάσκαλο, πολύ θέλει; Πες πες, το πήρα κι εγώ απόφαση!

Άλλωστε τα προγνωστικά ήταν καλά! Σίγουρη δουλειά βρέξει χιονίσει, σίγουρος μισθός, δυο μήνες καθισό το καλοκαίρι, Χριστούγεννα, Πάσχα διακοπές, μια χαρά δουλειά μου φαινότανε! Ρώτα με όμως και τώρα!

Τραγούδι (Ο πιο καλός ο μαθητής)

(Ο δάσκαλος μπαίνει στο σπίτι, αφήνει την τσάντα και σταυροκοπιέται)

Δάσκαλος: - Σ' ευχαριστώ, θεέ μου, σ' ευχαριστώ!

(μπαίνει η γυναίκα του)

Γυναίκα: - Τι κάνεις άνθρωπέ μου; Γιατί σταυροκοπιέσαι;

Δάσκαλος: - Ευχαριστώ το Θεό που άλλη μια μέρα με συγκράτησε και δεν έβαψα τα χέρια μου με αίμα! (κοιτά με ανακούφιση τα χέρια του)

Γυναίκα: - Κατάλαβα! Πάλι σε σκάσανε οι μαθητές σου!

Δάσκαλος: - Με σκάσανε; Με τρελάνανε θες να πεις! Για να καταλάβεις την ώρα της Γλώσσας δεν βάλανε γλώσσα μέσα και την ώρα των Μαθηματικών κάνανε χειροτεχνία! Και κάθε φορά που τους ρωτούσα κάτι, ανοίγανε το στόμα και με κοιτούσαν λες και μιλούσα κινέζικα!

Γυναίκα: - Μια συνηθισμένη μέρα στο σχολείο, δηλαδή! (ταυτόχρονα κάνει δουλειές)

Δάσκαλος: - Μια συνηθισμένη μέρα στο τρελοκομείο, θες να δεις!

Γυναίκα: - Έλα τώρα! Αφού σου αρέσει η δουλειά σου! Όλο γκρινιάζεις αλλά το καλοκαίρι όλο για το σχολείο μιλάς!

Δάσκαλος: - Ναι, η αλήθεια είναι πως μετά από κάποια χρόνια συνηθίζεις και τα ζητάει ο οργανισμός σου! Θες η μυρωδιά της κιμωλίας, τα ξεφωνητά των παιδιών, η ύλη που τρέχεις για να τη φτάσεις... Πράγματι ένα στερεητικό σύνδρομο το παθαίνεις!!

Γυναίκα: - Εντάξει, μπορεί η δουλειά σου να είναι κουραστική, όμως έχεις την εκτίμηση του κόσμου! Όλοι λένε, να αυτός είναι Δάσκαλος!

Δάσκαλος: - Διατύπωσε το καλύτερα, σε παρακαλώ!! Λένε να ο ΔΑΣΚΑΛΑΚΟΣ! Έχει διαφορά! Αυτό δεν το λένε από εκτίμηση! Ααα! Άκουσα και το αμίμητο προχθές!

Γυναίκα: - Τι συνέβη;

Δάσκαλος: - Είχε έρθει ο μπαμπάς του Τάκη να ρωτήσει για την πρόοδο του. Αφού του εξήγησα την κατάσταση, συμφωνήσαμε πως πρέπει να σταματήσει να ασχολείται με το Facebook 10 ώρες την ημέρα και πως πρέπει να ασχοληθεί λίγο και με τα βιβλία του, γύρισε με χτύπησε στην πλάτη και μου είπε: «Δάσκαλε, ας μη γίνει επιστήμονας! Ας τον κάνω δασκαλάκο, κάτι είναι κι αυτό, δεν συμφωνείτε;»

Γυναίκα: - Αααα....

Δάσκαλος: - Το χτύπημα στην πλάτη ήταν χτύπημα εκτίμησης! Το ένιωσα! (ειρωνικά)
(κάθονται στο τραπέζι να φάνε)

Γυναίκα: - Ξέρεις, πρέπει να σου πω πως ήρθε σήμερα ο λογαριασμός της ΔΕΗ... και του τηλεφώνου.

Δάσκαλος: - Ωραία! Πόσα είναι; Φτάνει ο μισθός ή θα δανειστούμε πάλι;

Γυναίκα: - Ποιος μισθός;

Δάσκαλος: - Ούτε εσύ τον καταλαβαίνεις, ε; Πότε έρχεται, πότε φεύγει; Είναι διακριτικός! Δεν ενοχλεί καθόλου! Άσε και ξέρω τι θα κάνω! Η εκτίμηση που μου έλεγες πριν; Θα σου δώσω μερική απ' αυτήν να πληρώσεις τους λογαριασμούς! Και που 'σαι; Τα ρέστα δικά σου!

(ο δάσκαλος σηκώνεται από το τραπέζι)

Γυναίκα: - Πού πας, Χριστιανέ μου;

Δάσκαλος: - Πάω να βρω τη δασκάλα μου να της κάνω παρέα!

Γυναίκα: - Μα εσύ δε μου είπες πως βρίσκεται στο ψυχιατρείο;

Δάσκαλος: -Άι γεια σου!

Β Πράξη – Νταλικέρης

Νταλικέρης: - Γεια σας! Είμαι ο Γιάννης, είμαι νταλικέρης και είμαι καλά!

Από μικρός σκεφτόμουν πόσο υπέροχο θα είναι να ταξιδεύω σε όλο τον κόσμο και να γνωρίζω διαρκώς νέους τόπους και νέους ανθρώπους! Είχα και μια δασκάλα που όλο έλεγε « Ακολουθείστε τα όνειρά σας » πολύ θέλει; Τα ακολούθησα! Ρώτα με όμως και τώρα!

Τραγούδι (Οι νταλικές)

(μπαίνει στο γραφείο του αφεντικού του)

Νταλικέρης: -Γεια σου, αφεντικό!

Αφεντικό: (σκυμμένο σε κάτι χαρτιά, πίσω από ένα γραφείο) Αα! Ήρθες; Ωραία γιατί ξαναφεύγεις. Τα ξημερώματα, για Κρήτη.

Νταλικέρης: Τι; Να φύγω για Κρήτη; Τι λες αφεντικό; Δεν μπορώ να φύγω αμέσως! Δυο μέρες έχω να κοιμηθώ και λείπω και μια βδομάδα από το σπίτι μου! Θα με ξεχάσει κι η γυναίκα μου και θα 'χω κι άλλα!

Αφεντικό: Πλάκα μου κάνεις, έτσι; Την άδεια που είχες πάρει την ξέχασες!;;

Νταλικέρης: -Τι λες αφεντικό; Από πέρσι έχω να πάρω άδεια που γέννησε η γυναίκα μου!

Αφεντικό: - Όλο παραπονιέσαι, Γιάννη! Και πρόπερσι είχες πάρει άδεια, κι αυτή την ξέχασες;

Νταλικέρης:-Το ξέρω, αφεντικό! Αλλά τι να έκανα; Αφού παντρευόμουν...

Αφεντικό:- Πολλές αντιρρήσεις φέρνεις, Γιαννάκη, και δεν θα έχουμε καλά ξεμπερδέματα...

Νταλικέρης: Αφεντικό, ξέρω πως οι καιροί είναι δύσκολοι αλλά να μωρέ... μήπως θα μπορούσες να μου δώσεις εκείνο το υπόλοιπο από τον προηγούμενο μήνα;

Αφεντικό:- Τι θες;! (νευριασμένα) Δεν εκτιμάς τίποτα, βλέπω! Σιγά το ποσό άλλωστε! Αντί να κάνεις το σταυρό σου που έχεις δουλειά...

Νταλικέρης:- Αφεντικό, η εφορία και η ΔΕΗ δεν δέχονται σταυρούς!

Αφεντικό:- Δεν υποφέρεσαι!! Από αύριο ξεκίνα να ψάχνεις για δουλειά!

Νταλικέρης: -Με απολύεις; Αυτό είναι εκβιασμός και δεν θα υποκύψω!! Θα απευθυνθώ στην επιθεώρηση εργασίας και θαααα..... (χτυπάει το κινητό του)

(Απομακρύνεται λίγο από το γραφείο και το σηκώνει)

Νταλικέρης: (μιλάει στο κινητό) -Έλα, Μαρία! Τι θες; Τι;! Χάλασε το πλυντήριο; Θέλουμε καινούριο; Α! Ήρθε και η δόση για το στεγαστικό; Μάλιστα! Καλά...καλά...Θα τα πούμε σπίτι...

(Ξαναπλησιάζει το γραφείο του αφεντικού)

Νταλικέρης:- Αφεντικό, τι ώρα φεύγω το βράδυ για Κρήτη;... (με το κεφάλι κατεβασμένο και τα χέρια στις τσέπες)

Γ Πράξη – Γιατρός

Γιατρός: - Είμαι η Γιολάντα! Είμαι γιατρός και είμαι καλά! Ή τουλάχιστον έτσι λέω...

Από παιδί ήθελα να γίνω γιατρός! Όλοι με ρωτούσαν γιατί; Κι εγώ τους απαντούσα

« Για να βοηθώ τον κόσμο » Ααα, είχα και μια δασκάλα που μας έλεγε πόσο υπέροχο είναι να προσφέρεις στους ανθρώπους! Πολύ θέλει; Το αποφάσισα! Ρώτα με όμως και τώρα!

Τραγούδι (Δεν μπορώ μανούλα μ')

(χτυπάει η πόρτα του ιατρείου)

Παππούς: Να μπωωω;;;

Γιατρός: - Έλα παππού! Τι πρόβλημα έχουμε;

Παππούς:- Ισι δεν ξέρου τι πρόβλημα έχεις! Ιγώ θα περιμένου το γιατρό!

Γιατρός: - Εγώ είμαι ο γιατρός, παππού!

Παππούς: - Ισι; Γυναίκα πράμα γιατρός; Σι κάνου δε σι κάνου νοσοκόμα!

Γιατρός:- Έλα παππού και περιμένουν κι άλλοι! Πες μου, τι έχεις;

Παππούς: - Έχου και τι δεν έχου! (μετρά στα δάχτυλα) Την καρδιά μου έχου, τα νεφρά μου έχου, τον προστάτη μου έχου ...

Γιατρός: - Φτάνει παππού, φτάνει! Γιατί ήρθες σήμερα εδώ;

Παππούς: - (ειρωνικά) Για να σι δω!

Γιατρός:- Για να δω, τι φάρμακα παίρνεις;

(ο παππούς αδειάζει μία σακούλα φάρμακα πάνω στο γραφείο)

Γιατρός: - Τι 'ναι αυτά;!

Παππούς- Να γιατρός να μάλαμα! Αυτά που λες τα κοκκινάκια είναι για την πίεση! Αυτά τα κιτρινάκια για το ζάχαρο! Αυτά τα πρασινάκια ...

Γιατρός: - Φτάνει παππού, εντάξει! Έλα να ξαπλώσεις!

Παππούς: - Δεν είμι κουρασμένος!

Γιατρός: - Ξάπλωσε να σ' εξετάσω!

Παππούς: - Όχι, θα περιμένου το γιατρό!

Γιατρός: - Αχ Παναγιά μου! Εγώ είμαι ο γιατρός,παππού! Εδώ και πολλά χρόνια κι οι γυναίκες γίνονται γιατροί!

Παππούς: - Ιγώ ξέρω πως οι γυναίκες μόνο να σι πιθάνουν μπορούν! Άρα δε γίνεται να είσαι γιατρός!

Γιατρός: - Τι λες παππού; Εγώ να σε βοηθήσω θέλω! Έλα, ξάπλωσε!

Παππούς: - Πουλί επιμένεις να με ξαπλώσεις! (στρίβει το μουστάκι του και χαμογελάει πονηρά)

Γιατρός: - Θεέ μου!

Παππούς: - Απουστόλ' μι λένε! (κλείνει τι μάτι) Αλλά δεν ίμι λεύτερους!

(μπαίνει ξαφνικά η γυναίκα του παππού)

Γυναίκα:- Αχ, εδώ είσι καημένε και εγώ έχω γυρίσ' όλο το νοσοκομείο! Καλά, τι κάνς εδώ; Γιατί δεν αφήνς την καθαρίστρια να κάνει τη δλια τς;;

Γιατρός: - Κυρία μου, η γιατρός είμαι!!!

Γυναίκα:- Η γιατρός;;!(την κοιτάει περίεργα από την κορυφή μέχρι τα νύχια έχοντας τα χέρια στη μέση) Μπα! Και δε σι φαίνεται!

Γιατρός:- Μπορείτε σας παρακαλώ να περάσετε λίγο έξω να εξετάσω τον παππού;

Γυναίκα:- Σιγά, μι σ' αφήσω μόνι σ' με τουν άντρα μ' να τον αποπλανήσ' ! Νομίζ' ότι δεν σι κατάλαβα τι κουμασ' ίσι;

Γιατρός:- Κυρία μου,σας είπα! Η γιατρός είμαι!

(εν τω μεταξύ ο παππούς έχει πάρει το πιεσόμετρο και παίζει)

Γυναίκα: -Κι ιγώ η Κιμ Καρτνάσιαν!

Γιατρός: -Παναγιά μου! Θα τρελαθώ! Αρχίζω και δεν νιώθω καλά... (πιάνει το κεφάλι της)

Γυναίκα: -Δε νιωθς καλά;;; Να φωνάξω το γιατρό;;;

Γιατρός: - Σας παρακαλώ! Ας κάνουμε μια προσπάθεια να συνεννοηθούμε!

Γυναίκα: - Να, μι φούντωσες τώρα κι μι ανέφκε η πίεσ'! (σωριάζεται σε μία καρέκλα) Σι παρακαλώ, κουρίτσι μ' ! Μπουρείς να φωνάξς του γιατρό;

Γιατρός: - Αααααχ,τι την ήθελα την Ιατρική;

Παππούς: - Ήθελες να γίνεις γιατρός, ε; Δεν σ' αρέσ' νοσοκόμα;

Γιατρός: - Θεέ μου! (τραβάει τα μαλλιά της και φεύγει)

Παππούς: - (την ακολουθεί) Απουστολ' μι λένε!

Γυναίκα: -Απουστοοοοολ' !!! (τους ακολουθεί από πίσω)

Δ Πράξη- Υπάλληλος

Υπάλληλος: -Γεια σας! Είμαι ο Νίκος! Είμαι υπάλληλος και είμαι καλά!

Από μικρός ήθελα να γίνω έμπορος! Ένας γείτονας είχε μαγαζί κι έβγαζε πολλά λεφτά. Και δεν έκανε και τίποτα φοβερό! Είχα και μια δασκάλα που μου έλεγε

« Νίκο, έχεις εμπορικό μυαλό », πολύ θέλει; Το αποφάσισα! Άργησα να καταλάβω πως για να βγάλεις λεφτά πρέπει πρώτα να τα έχεις, και να ' μαι τώρα υπάλληλος αντί αφεντικό!

Τραγούδι (ο μπακαλάκος)

(μπαίνει πίσω από τον πάγκο του καταστήματος)

Γυναίκα: -Καλημέρα σας...

Υπάλληλος: - Καλημέρα κυρία μου! Τι θα θέλατε;

Γυναίκα: - Θέλω αυτό το φόρεμα που έχετε στη βιτρίνα.

Υπάλληλος: - Μάλιστα! Τι νούμερο;

Γυναίκα: - small ! (ζμολ)

Υπάλληλος: - Είναι για δωράκι;

Γυναίκα: - Ναι! Θα ήθελα να το χαρίσω στον εαυτό μου!

Υπάλληλος: - Αν είναι για σας, τότε το small είναι μικρό. Καλύτερα να σας φέρω το large !

Γυναίκα: - Τι λες άνθρωπέ μου; Το large είναι για τις χοντρές!

Υπάλληλος: - Μα κυρία μου ...

Γυναίκα: - Είπα, θέλω το small !

Υπάλληλος: - Μάλιστα! (της το δίνει)

(η γυναίκα πάει στο δοκιμαστήριο, το δοκιμάζει αλλά δεν της μπαίνει)

Υπάλληλος: - Προσέξτε! Θα το σκίσετε! Σας είπα είναι μικρό! Αφήστε να σας φέρω το large !

Γυναίκα: - Το large να το πας στη γυναίκα σου! Αναιδέστανε!

Αφεντικό: - Τι συμβαίνει εδώ;

Υπάλληλος: - Τίποτα κύριε Βαγγέλη!

Γυναίκα: - Συμβαίνει ότι ο κύριος από δω με έβρισε!

Υπάλληλος: - Εγώ;!!

Γυναίκα: - Με είπε χοντρή!

Αφεντικό: - Χοντρή; Εσάς; Μα εσείς είστε σαν μοντέλο!

Γυναίκα: - Ευχαριστώ!

Υπάλληλος: - Μα τι λέτε; Δεν την είπα χοντρή! Απλώς της είπα ότι δεν της κάνει το small και θα πρέπει να πάρει το large!

Αφεντικό: - Είσαι αδικαιολόγητος! Δεν εξήγησες στη χαριτωμένη κυρία για τα ιταλικά νούμερα;

Υπάλληλος: - Τα ποια;

Αφεντικό: - Ξέρετε, κυρία μου, το υπέροχο αυτό φόρεμα είναι ιταλικό! Οι Ιταλοί επειδή έχουν κοκαλιάρες γυναίκες, το δικό τους large είναι το δικό μας small ! Καταλάβετε;

Γυναίκα: - Φυσικά! Χαζή είμαι; Θα το πάρω!

(πληρώνει, το παίρνει και φεύγοντας αγριοκοιτάζει τον υπάλληλο)

Γυναίκα: - Αγροίκε!

Υπάλληλος: - Μα τι έγινε τώρα; Το large της δώσατε κι εσείς! Γιατί δεν σας έβρισε;

Αφεντικό: - Γιατί ανόητε, εγώ χρησιμοποίησα διπλωματία!

Υπάλληλος: - Μα την κοροϊδέψατε!

Αφεντικό: - Φυσικά! Αλλά πού να καταλάβεις εσύ; Γι αυτό μια ζωή θα είσαι εσύ υπάλληλος κι εγώ αφεντικό! Κατάλαβες;!!

Ε Πράξη – Νοικοκυρά

Νοικοκυρά: - Γεια σας! Είμαι η Άντζελα! Είμαι νοικοκυρά και δεν είμαι καλά!

Από μικρή ήθελα να γίνω Ζωγράφος! Κι είχα και ταλέντο όπως λέγανε όλοι! Είχα και μια δασκάλα που έλεγε πως η Τέχνη είναι η ομορφιά στη ζωή μας και το αποφάσισα! Τότε όμως ήταν που αποφάσισα να κάνω και οικογένεια! Κι όταν ήρθαν και τα παιδιά, αναγκάστηκα να μείνω σπίτι για να τα μεγαλώσω! Κι από τότε ... μην τα ρωτάς!

Τραγούδι (Είμαι η Μαίρη Παναγιωταρά)

Νοικοκυρά: - Πω πω! Είμαι πτώμα! Αυτές οι δουλειές δεν τελειώνουν με τίποτα!

Παιδί 1: - Μαμά! Ο Χρήστος με χτυπάει!

Άντρας: - Άντζελα, πού είναι το γαλάζιο μου πουκάμισο;

Παιδί 2: - Μαμάαααα!!!

Νοικοκυρά: - Ησυχάστε παιδιά! Το κεφάλι μου! Είναι στα ασιδέρωτα!

Παιδί 1: - Μαμά! Πού είναι το τετράδιο των μαθηματικών;

Άντρας: - Και τι θα φορέσω τώρα; Με περιμένουν τα παιδιά! Και θα ξεκινήσει και ο αγώνας!

Παιδί 2: - Μαμά! Ο Βαγγέλης μου πήρε τα μολύβια!

Παιδί 1:- Όλα δικά σου τα θέλεις! Πες του κάτι, μαμά!!!

Νοικοκυρά: - Βάλε άλλο! Τόσα έχει στη ντουλάπα!

Άντρας: - Εγώ, αυτό θέλω! Σιδέρωσέ το μια στιγμή!

Παιδί 1: - Μαμά! Ποιος θα με πάει αγγλικά;

Νοικοκυρά: - Χριστέ μου! Σε τι τρελοκομείο ζω;

Άντρας: - Τι έγινε; Το σιδέρωσες;

Γυναίκα: - Είσαι καλά; Πότε να προλάβω;

Παιδί 2: - Μαμά!!! Αύριο γράφουμε επαναληπτικό στη Φυσική! Έλα να σου πω αυτά που διάβασα!

Άντρας: - Καλά, όλη μέρα κάθεσαι, μια δουλειά δεν μπορείς να κάνεις;!

Γυναίκα: - Μια δουλειά! Εσύ κάνεις μια δουλειά! Εγώ κάνω πεντακόσιες! Καθαρίστρια, μαγείρισσα, δασκάλα, νοσοκόμα... και χωρίς αμοιβή!

Άντρας: - Εσύ διάλεξες αυτό το ρόλο και τώρα παραπονιέσαι!

Παιδί 1: - Μαμά! Θα φύγουμε κάποια στιγμή;

Γυναίκα: - Εγώ διάλεξα να κάνω οικογένεια! Δεν φανταζόμουν πως αυτό θα σήμαινε επάγγελμα οικιακά!

Άντρας: - Ώρες είναι τώρα να γίνουν επάγγελμα τα οικιακά!

Νοικοκυρά: - Και βέβαια δεν πρόκειται να γίνουν γιατί πρώτο κανείς δεν θα το διάλεγε και δεύτερο αν έπρεπε να πληρώσεις μισθό για μια τέτοια δουλειά, δεν θα έφτανε ο προϋπολογισμός του κράτους!

Άντρας: - Ανοησίες! Σιγά τη δουλειά!

Παιδί 2: - Μαμά! Χύθηκε ο χυμός στην κουζίνα! Έλα να τα μαζέψεις!!! Θα γλιστρήσω!

Νοικοκυρά: - Λοιπόν εγώ πάω μια βόλτα! Εσύ, σιδέρωσε το πουκάμισο, τάισε τα παιδιά, διάβασέ τα για αύριο, βάλ' τα να κοιμηθούν, πλύνε τα πιάτα κι αν σου μείνει χρόνος και διάθεση μετά, βγαίνεις με τους φίλους σου! Μπάι!!!

ΣΤ Πράξη – Γκαρσόνα

Γκαρσόνα: - Γεια σας! Είμαι η Αργυρούλα και είμαι γκαρσόνα! Κι όχι, δεν είμαι καλά!

Από μικρή, ήθελα να γίνω Μαθηματικός! Τα λάτρευα τα Μαθηματικά κι η δασκάλα μου μου έλεγε πως μια μέρα θα έφτανα πολύ ψηλά! Δεν υπολόγισε όμως τον ΑΣΕΠ και την ανεργία κι έτσι να 'μαι γκαρσόνα με πτυχίο! Σε καμιά δεκαετία είπε ο υπουργός θα διοριστώ! ΕΦΤΑΣΕ!

Τραγούδι (Η πιο καλή γκαρσόνα)

Άντρας: - Τι θα γίνει κοπέλα μου; Θα παραγγείλουμε ποτέ;

Γκαρσόνα: - Μάλιστα κύριε! Σας ακούω. Τι θα πάρετε;

Γυναίκα: - Τι λες να πάρουμε;

Άντρας: - Ξέρω εγώ; Να πάρουμε κοτόπουλο;

Γυναίκα: - Μπα! Θα προτιμούσα μπριζόλα!

Άντρας: - Μήπως σουβλάκι;

Γκαρσόνα: - Συγγνώμη! Να φύγω γιατί έχω δουλειά και μόλις αποφασίσετε με φωνάζετε!

(πάει να φύγει)

Άντρας: - Κοπέλα, έλα να πάρεις παραγγελία!

Γκαρσόνα: - Μάλιστα, σας ακούω!

Γυναίκα: - Εμένα θα μου φέρεις μια μπριζόλα. Γύρω γύρω θα είναι καλοψημένη και στη μέση σχεδόν ωμή! Κατάλαβες;

Γκαρσόνα: - Μάλιστα!

Άντρας: - Εμένα θα μου φέρεις κοτόπουλο! Αλανιάρικο, όχι ορنيθοτροφείου!

Κατάλαβες;

Γκαρσόνα: - Μάλιστα! Κάτι άλλο;

Γυναίκα: - Και μια σαλάτα!

Γκαρσόνα: - Τι σαλάτα;

Γυναίκα: - Ντομάτα!

Άντρας: - Καλύτερα, μαρούλι!

Γυναίκα: - Πιο ωραία είναι η ντομάτα!

Άντρας: - Εντάξει, ντομάτα!

(Τους τα φέρνει)

Γκαρσόνα: - Ορίστε!

Γυναίκα: - Τι 'ναι αυτό; Άψητο το βλέπω!

Άντρας: - Και το δικό μου είναι ξεροψημένο!

Γυναίκα: - Παρ 'τα πίσω και φέρε άλλα! Πριν διαμαρτυρηθώ στο αφεντικό σου!

Γκαρσόνα: - Μάλιστα!

(πάει να φύγει)

Γυναίκα: - Και φέρε κι ένα άλλο ποτήρι! Αυτό το βλέπω θολό!

Άντρας: - Και τα μαχαιροπέρουνα! Να φέρεις άλλα! Κατάλαβες;

Γκαρσόνα: - Μάλιστα κύριε! Κατάλαβα! Δεν είμαι χαζή!

Γυναίκα: - Κοίτα γλώσσα!

Αφεντικό: - Τι συμβαίνει; Όλα καλά;

Γυναίκα: - Τι καλά; Κοιτάξτε να μάθετε στο προσωπικό σας τρόπους!

Άντρας: - Η κοπέλα από δω αργεί, κάνει λάθη και βγάζει και γλώσσα!

Γκαρσόνα: - Μα τι λέτε;

Αφεντικό: - Σιωπή! Δεν ξέρεις κοπέλα μου πως ο πελάτης έχει πάντα δίκιο;

Γκαρσόνα: - Μα τι λέτε κύριε: Εγώ προσπάθησα να τους εξυπηρετήσω, όμως αυτοί...

Αφεντικό: - Σιωπή, αναιδέστατη! Απολύεσαι!

Γκαρσόνα: - Μα τι λέτε;

Αφεντικό: - Απολύεσαι είπα!

Γκαρσόνα: - Πολύ καλά! Πριν φύγω όμως να σας σερβίρω!

(του ρίχνει στα μούτρα το πιάτο)

Γκαρσόνα: - Μήπως ο κύριος το βρήκε ξεροψημένο;

Ζ Πράξη – Δημοσιογράφος

Δημοσιογράφος: - Γεια σας! Είμαι η Μαρίνα! Είμαι δημοσιογράφος και δεν είμαι καθόλου καλά μ' αυτά που ακούω!

Πάντα μου άρεσε να πλησιάζω τους ανθρώπους και να τους κάνω ερωτήσεις για τη ζωή τους, τα όνειρά τους, τα προβλήματά τους! Είχα και μια δασκάλα που μου έλεγε πως έχω ταλέντο στο να μιλάω πολύ και το αποφάσισα! Πού να 'ξερα τι με περιμένει;!

Τραγούδι 7

Δημοσιογράφος: - Καλημέρα! Είμαι από την εφημερίδα « Τα Νέα της Ανδραβίδας». Ήρθα για τη συνέντευξη!

Τραγουδίστρια: - Αα...μάλιστα! Καθίστε!

Δημοσιογράφος:- Ευχαριστώ.

Τραγουδίστρια: - Ορίστε! Ρωτήστε με!

Δημοσιογράφος: -Πώς ανακαλύψατε πως έχετε ταλέντο στο τραγούδι;

Τραγουδίστρια: - Δεν το ανακάλυψα εγώ!

Δημοσιογράφος: - Αλλά, ποιος;

Τραγουδίστρια: - Να, μια μέρα που καθόμουν στην παραλία, με πλησίασε κάποιος και μου είπε πως έχω ωραία φωνή!

Δημοσιογράφος: - Τραγουδούσατε εκείνη τη στιγμή;

Τραγουδίστρια: - Όχι, καλέ! Καφέ έπινα!

Δημοσιογράφος: - Και πως κατάλαβε τη φωνή σας;

Τραγουδίστρια: - Είπε πως φαίνεται από μακριά!

Δημοσιογράφος: - Α, κατάλαβα! Κι έτσι κάνατε την πρώτη σας δουλειά;

Τραγουδίστρια: - Όχι, καλέ! Η πρώτη μου δουλειά ήταν μοντέλο!

Δημοσιογράφος: - Εννοώ, την πρώτη σας δισκογραφική δουλειά!

Τραγουδίστρια: - Α, ναι! Έτσι!

Δημοσιογράφος: - Και πήγε καλά;

Τραγουδίστρια: - Ποιος;

Δημοσιογράφος: - Η δουλειά αυτή!

Τραγουδίστρια: - Δεν ξέρω! Δεν μου είπαν!

Δημοσιογράφος: - Μάλιστα! Με τι άλλο σας αρέσει να ασχολείστε;

Τραγουδίστρια: - Με τα μαλλιά μου, τα ρούχα μου, τα κοσμήματά μου...

Δημοσιογράφος: - Αλήθεια, το σχολείο το τελειώσατε; (τι ρωτάω Χριστέ μου)

Τραγουδίστρια: - Φυσικά! Έχω τελειώσει Φιλοσοφική, Νομική και λατρεύω τα ζώα!

Δημοσιογράφος: - Μα τι λέτε τώρα;

Τραγουδίστρια: - Έτσι μου είπαν να απαντώ σ' αυτή την ερώτηση!

Δημοσιογράφος: - Α, καλά! Και κάτι τελευταίο! Πόσα χρήματα βγάζετε το χρόνο;

Τραγουδίστρια: - Τα αληθινά ή τα ψεύτικα;

Δημοσιογράφος: - Τα αληθινά!

(Της λέει στο αυτί)

Δημοσιογράφος: - Ξανά! Όσα θα βγάλω εγώ στη δεκαετία! Ευχαριστώ, αλλά πρέπει να φύγω!

Τραγουδίστρια: - Κι η συνέντευξη;

Δημοσιογράφος: - Μην ανησυχείτε! Θα δημοσιευτεί στο επόμενο φύλλο μας!

Τραγουδίστρια: - Και τι τίτλο θα έχει;

Δημοσιογράφος: - Θα έχει τη φωτογραφία σας κι από κάτω θα γράφει με μεγάλα γράμματα:

ΗΛΙΘΙΟΤΗΤΑ: ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ!

Μήπως διαφωνεί κανείς;

ΟΛΟΙ: ΟΧΙ!!!

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ:- Ονομάζομαι Γεώργιος Μητσοπαπανδρεάκης, απόγονος της γνωστής οικογενείας που δρα εδώ και χρόνια στην πολιτική ζωή αυτού του τόπου. Ο παππούς μου και ο πατέρας μου υπήρξαν σημαντικές προσωπικότητες αυτής της χώρας και βοήθησαν σημαντικά στην οικονομική ανάπτυξή της. Αλλά ας μη σας κουράζω με αυτά, άλλωστε σας είναι σίγουρα γνωστά!...

Η δασκάλα μου στο σχολείο μου έλεγε πως έχω πολύ ισχυρή προσωπικότητα και πως η θέση μου είναι στα έδρανα της Βουλής, για να υπερασπίζομαι τα δικαιώματα των φτωχών πολιτών αυτής της χώρας.

(μπαίνει στο γραφείο του κρατώντας ένα χαρτοφύλακα. Η γραμματέας του κάθεται στο γραφείο της και σηκώνει και μιλάει στα τηλέφωνα)

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ: -Καλημέρα, Βίκυ!

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ:- Καλημέρα, κύριε Υπουργέ! Σε λίγο ξεκινάνε τα ραντεβού σας.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ:- Ωωωωχ...Με έχει κουράσει αυτή η κατάσταση!

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ:- Τι μπορούμε να κάνουμε, κύριε Υπουργέ ; Πρέπει να υποστούμε αυτές τις ενοχλητικές καταστάσεις για να διασφαλίσουμε την εκλογή σας στις επικείμενες εκλογές.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ:- Έχεις δίκιο, Βίκυ μου! Έχω και τη γυναίκα μου να με τρελαίνει. Προχθές παρήγγειλε καινούριους καναπέδες και μεταξωτές κουρτίνες για το 3ο καθιστικό του εξοχικού, στη Μύκονο.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: -Οικογενειακές υποχρεώσεις, κύριε Υπουργέ!... Τι να κάνετε;...

(ο πολιτικός προχωράει προς το γραφείο του κουνώντας το κεφάλι)

(σηκώνει το κινητό του και παίρνει τηλέφωνο)

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ: Έλα, Βαγγελάκη μου!! Τι μου κάνεις;... Μπράβο... Μπράβο... Στα κανόνισα όλα! Μη μου αγχώνεσαι!!! Θα το πάρεις το κονδύλι για το πολυκατάστημα. Έεεελα, μωρέ... Ας' τους να κάνουν όσες απεργίες θέλουν... Τι φοβάσαι; Μη μας κατηγορήσουν στα κανάλια;... Ποιος θα τολμήσει; Αφού όλοι θα το πάρουν το δωράκι τους... Πρέπει να σε αφήσω προς το παρόν... Θα τα πούμε αργότερα... Τους χαιρετισμούς μου στον κύριο Τόμπολα!

(μπαίνει στο χώρο ένας πολίτης. Πλησιάζει διστακτικά προς τη γραμματέα, η οποία γράφει διαρκώς, πληκτρολογεί στον υπολογιστή και μιλάει στο τηλέφωνο. Ο υπουργός κάθεται στο γραφείο του και διαβάζει μια εφημερίδα)

ΠΟΛΙΤΗΣ:- Καλημέρα σας...

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ:- Καλημέρα σας. Παρακαλώ, τι θα θέλατε;

ΠΟΛΙΤΗΣ:- Ναααα ξέρετε... με έστειλε ο κύριος Ρουσφέτογλου για μια προσωπική υπόθεσή μου. Θα μπορούσε να με δεχτεί ο υπουργός;

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ:- Δώστε μου μισό λεπτό.(η γραμματέας σηκώνεται πηγαίνει στο γραφείο του υπουργού, μιλάει χαμηλόφωνα μαζί του και επιστρέφει)

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ:- Παρακαλώ ,περάστε!

(ο πολίτης προχωράει προς το γραφείο του υπουργού, ο οποίος συνεχίζει να διαβάζει εφημερίδα)

ΠΟΛΙΤΗΣ:- Καλημέρα, κύριε Υπουργέ...

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ:- Καλημέρα σας. Καθίστε..

ΠΟΛΙΤΗΣ:- Ευχαριστώ. Ονομάζομαι Αντώνης Κακομοιρίδης και με έστειλε ο κύριος Ρουσφέτογλου. Ήρθα για το θέμα της κόρης μου. Ξέρετε... είναι απόφοιτος του Οικονομικού Πανεπιστημίου Αθηνών, έχει 2 μεταπτυχιακά MBA , πιστοποίηση στους υπολογιστές και μιλάει 3 γλώσσες.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ:-Μάααααααααα... (δεν του δίνει ιδιαίτερη σημασία, συνεχίζει και διαβάζει την εφημερίδα του)

ΠΟΛΙΤΗΣ:- Ο κύριος Ρουσφέτογλου μου είπε πως εσείς κάτι μπορείτε να κάνετε για εκείνη την προκήρυξη, που έχει βγει για το υπουργείο Οικονομικών.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ:- Μασάαααααααα...Μασάαααααααα... (συνεχίζει να διαβάζει την εφημερίδα του)

ΠΟΛΙΤΗΣ: Έχει κάνει μεγάλη προσπάθεια, κύριε Υπουργέ, για να τα καταφέρει όλα αυτά. Και, ξέρετε, εε;;; Με υποτροφίες τα έχει τελειώσει και τα δύο τα μεταπτυχιακά.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ: (αφήνει για λίγο την εφημερίδα του και κοιτάει τον πολίτη)Κύριε Κακομοιρίδη, όπως γνωρίζετε άλλωστε η κατάσταση που επικρατεί τα τελευταία χρόνια στη χώρα μας, δεν μας επιτρέπει να διορίζουμε εύκολα κόσμο. Σέβομαι, όμως την ψήφο που μου δίνετε εσείς και η οικογένειά σας εδώ και τόσα χρόνια. Οπότε, σας υπόσχομαι πως θα κάνω τα αδύνατα δυνατά για το διορισμό της κόρης σας. Άλλωστε, έχει όλα τα προσόντα!...

ΠΟΛΙΤΗΣ:- Κύριε Υπουργέ, σας είμαι ευγνώμων! Δεν ξέρω πώς να σας ευχαριστήσω!!!

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ:- Η ψήφος σας αρκεί! Και πάντα να θυμάστε πως το κόμμα θα βρίσκεται δίπλα σας!!

(χαιρετιούνται. Ο πολίτης φεύγει ευχαριστημένος. Μόλις βγει από τη σκηνή ο πολίτης, ο υπουργός μιλάει στη γραμματέα του)

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ: - Βίκη, πάρε μου στο τηλέφωνο τον κύριο Βολεψιάκη και πέρασέ μου τη γραμμή.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ:-Μάλιστα... (πληκτρολογεί)

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ:-Ελα, Κωστάκη μου! Τι μου κάνεις; Η σύζυγος, τα παιδιά καλά; Πότε θα πάμε εκείνο το ταξιδάκι με το σκάφος που μου έχεις τάξει;;; Χα...Χα...Χα... Λοιπόν, για πες μου. Η δικιά σου το βρήκε το απολυτήριο Λυκείου; Ωραία... Υπολογιστή έμαθε να δουλεύει; Κάτι ψιλοκάνει, εε;; Ωραία... Για στείλ'τη μου αύριο από εδώ. Έχω μια θεσούλα στο Υπουργείο Οικονομικών για αυτή...

ΑΓΡΟΤΗΣ

Αγρότης 1:- Καλησπέρα σας! Το όνομά μου είναι Δημήτρης. Δημήτρης Εύφορος. Είμαι γέννημα θρέμμα αυτού εδώ του τόπου. Μεγάλωσα μέσα στα χωράφια και αγάπησα τα χώματα αυτά. Από ότι καταλάβατε είμαι αγρότης.

Ο δάσκαλός μου, θυμάμαι, πάντα μας μιλούσε με αγάπη για τη σημασία και τη σπουδαιότητα της καλλιέργειας... Μας έλεγε χαρακτηριστικά: «Το θαύμα της φύσης ξεπροβάλλει καθημερινά μέσα από αυτά τα άγια χώματα και προσφέρει ζωή σε όλα τα όντα».

Όπως καταλαβαίνετε, λίγο τα άγια τούτα χώματα, λίγο η ανεργία στα υπόλοιπα επαγγέλματα, λίγο και οι γονείς μου, κατέληξα στη Γεωπονική Αθηνών. Ένα πτυχίο ανάλογο της εργασίας μου, θα με βοηθούσε να εκμεταλλευτώ όσο το δυνατόν καλύτερα τα λιγοστά στρέμματα του πατέρα μου.

Πουουου να 'ξερα πως θα έρχονταν τα πράγματα...

(ο αγρότης 1 μπαίνει στενοχωρημένος μέσα στο καφενείο. Σε ένα τραπεζάκι κάθεται ένας άλλος αγρότης και πίνει καφέ)

Αγρότης 2:- Τι έγινε, Δημητρό; Πολύ προβληματισμένο σε βλέπω...

(ο αγρότης 1 πάει και κάθεται στο τραπέζι μαζί του)

Αγρότης 1:- Πώς να μην είμαι στενοχωρημένος και αγχωμένος, βρε Γιώργη;! Δεν είδες τι μας βρήκε στα καλά καθούμενα;!

Αγρότης 2:- Για το χαλάζι μιλάς;... Είσαι νέος ακόμα, Δημητρόοο... Θα συνηθίσεις σιγά σιγά και θα αντιμετωπίζεις τα πράγματα πιο χαλαρά...

Αγρότης 1:- Τι είναι αυτά που λες; Πώς μπορώ να δω την καταστροφή μου χαλαρά;;... Μωρέ, είδες πως έγιναν τα πορτοκάλια μας; Λες και τα χτύπησες ένα- ένα με μονόβολο τουφέκι! Πρώτη φορά είδα πορτοκάλια με τρύπα στη μέση!!!

Αγρότης 2:- Αχ...Δημητρό... Η αγροτιά έχει μεγάλη ταλαιπωρία και μικρά μεροκάματα... Δεν το έμαθες ακόμα;

Αγρότης 1:- Δηλαδή, Γιώργη, τι μου λες;;;... Να πάψω να ασχολούμαι; Να το ρίξω στο σορολόπι;; Και για να'χουμε καλό ερώτημα, τι θα φάει η φαμίλια μου;.. Κομπόστα πορτοκάλι με τρύπα στη μέση;...

(εκείνη την ώρα μπαίνει μέσα ο καφετζής με ένα δίσκο και σερβίρει τον καφέ στο Δημητρό)

Καφετζής:- Τι γίνεται, παιδιά; Πώς πάει; Τι ρωτάω;... Αν κρίνω από τις φάτσες σας...

(οι αγρότες κουνάνε καταφατικά το κεφάλι τους)

(ο καφετζής πιάνει μια καρέκλα και κάθεται μαζί τους)

Καφετζής:- Αα, διάβασα στην τοπική εφημερίδα πως χθες ήρθαν οι εμπειρογνώμονες από το Υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης για να κοστολογήσουν τη ζημιά στα πορτοκάλια. Τι έγινε;

Αγρότης 1:- Τι ρωτάς, βρε, Κώτσο; Τι θες να γίνει;!.. Ήρθαν, είδαν, κατέγραψαν τις ζημιές και έφυγαν... Κουβέντα για αποζημιώσεις... Θα παραδώσουν τα στοιχεία που μάζεψαν στο Υπουργείο και θαααααααα μας ειδοποιήσουν...

Καφετζής:- Ααααα... το συνηθισμένο δηλαδή...

(κουνάνε και οι τρεις το κεφάλι με απογοήτευση)

Αγρότης 2:- Ααα, δεν σας είπα! Το πρωί με πήρε τηλέφωνο η λογίστρια! Θέλει να της πάω τα χαρτιά για τη φορολογική δήλωση! Ξέρετε τιμολόγια από λιπάσματα, καύσιμα, μηχανήματα...

Καφετζής:- Και για να έχουμε καλό ερώτημα, για τι εισόδημα θα σε φορολογήσουν;;; Για αυτό που δεν έχεις εισπράξει ακόμα; Ή μάλλον να το πω καλύτερα, για αυτό που δεν πρόκειται να εισπράξεις ποτέ;;

Αγρότης 1:- Τι ωραία που τα λες, βρε Κώτσο!! Να'σαι καλά! Μας έκανες να ευθυμήσουμε πάλι!... Ώρες-ώρες σκέφτομαι τα χρήματα που ξόδεψαν οι γονείς μου για να σπουδάσω εγώ 5 χρόνια στην Αθήνα...80 μαθήματα για να πάρω πτυχίο...Και τώρα;;...

Αγρότης 2:- Τώωωρα... Κάτσε και κοίτα το στρατόπεδο με τα τρύπια πορτοκάλια...

Αγρότης 1:- Όχι, Γιώργη μου!(σηκώνεται όρθιος και χτυπάει το χέρι στο τραπέζι) Δεν θα κάτσω να τα κοιτάω! Τόσα χρόνια αυτή η γη μας ταΐζει, και αν δεν την υπερασπιστούμε θα ανοίξει και θα μας καταπιεί! Σηκωθείτε όλοι! Μιλήστε! Φωνάξτε! Διεκδικήστε αυτά που σας ανήκουν γιατί αν συνεχίσουμε να γονατίζουμε, τα παιδιά σας, εμείς δηλαδή, θα χάσουμε όλα αυτά που παλέψατε για να μας προσφέρεται!!

ΕΦΟΠΛΙΣΤΗΣ

Εφοπλιστής:- Καλησπέρα σας! Ονομάζομαι Κωνσταντίνος Φραγκάτος και είμαι εξαιρετικά καλά! Είμαι γιος του αείμνηστου Αριστοτέλη Φραγκάτου.

Οι καθηγητές μου στο κολλέγιο μου έλεγαν πως πρέπει να ακολουθήσω οικονομικές σπουδές μιας και είχα ήδη στρωμένη δουλειά στις επιχειρήσεις του πατέρα μου.

Εγώ και η οικογένειά μου δραστηριοποιούμαστε πολλά χρόνια στο ναυτικό εμπόριο. Άρα, όπως καταλαβαίνετε, οι επιχειρήσεις μας προσφέρουν εργασία σε εκατοντάδες οικογένειες και φυσικά, συμβάλλουμε δραστικά στην αντιμετώπιση της ανεργίας που μαστίζει τα τελευταία χρόνια τον τόπο τούτο.

(ο εφοπλιστής μπαίνει στο γραφείο κάνοντας ότι μιλάει στο κινητό)

Εφοπλιστής:- Κύριε Παπαδόπουλε, σας είπα! Το καράβι θα ναυλωθεί στην Κίνα σήμερα το απόγευμα και το εμπόρευμα θα βρίσκεται στον Πειραιά σε ένα μήνα. Θα επικοινωνήσει μαζί σας η γραμματέας μου. Καλή σας μέρα!

Υπάλληλος: (μπαίνει στο γραφείο κρατώντας ένα πακέτο χαρτιά)- Καλημέρα, κύριε Φραγκάτε! Σας έφερα τα έγγραφα για υπογραφή.

Εφοπλιστής:- Έλα, Σοφία. Δώσ' τα γιατί τρέχω και δεν φτάνω! Μίλησες με το λογιστήριο;(ξεκινάει να υπογράψει)

Υπάλληλος 1:- Μίλησα νωρίτερα. Εκτυπώνουν τις μισθοδοσίες....

Εφοπλιστής:- Μάλιστα...(υπογράφει ταυτόχρονα)

Υπάλληλος 1:- Κύριε Φραγκάτε, με όλο το θάρρος... Ακούγονται διάφορα... Ξέρετε... για απολύσεις άλλων 50 εργαζόμενων και μειώσεις μισθών...

Εφοπλιστής:- Άκου, Σοφία. Όπως περνάτε κι εσείς δυσκολίες, έχουμε κι εμείς οι εφοπλιστές τις οικονομικές μας στενότητες. Ξέρεις τι είναι να θες να ανακαινίσεις το σκάφος και να δυσκολεύεσαι;;; Να θέλεις να φύγεις ένα ταξιδάκι και να πρέπει να ναυλώσεις ολόκληρο λίαρτζετ;;;Ααααα παπα...

Υπάλληλος 1:- Έτσι όπως το λέτε, έχετε δίκιο... Δεν μπορώ να πω τίποτα...

Εφοπλιστής:-Αχ, Σοφάκι... Μακάρι να ήμουν στη θέση σου...Να έπαιρνα 5 δεκάρες το μήνα και να μην είχα τόοοοοοοοοοο ευθύνες....

Υπάλληλος 1:- Για να το λέτε, κάτι παραπάνω θα ξέρετε... (παίρνει τα χαρτιά και φεύγει από το γραφείο γεμάτος απορία)

(ο εφοπλιστής ανοίγει το λάπτοπ του και κάνει πως ψάχνει στο ίντερνετ)

Εφοπλιστής: (παίρνει το κινητό του και καλεί)-Κοριτσάκι μου, τι κάνεις;;; Στο σπα είσαι,ε;; Αχ... το ξέρω πως κουράστηκες αυτές τις μέρες... Μέσα σε 4 μέρες δεν είναι κι εύκολο να γυρίσεις Παρίσι και Λονδίνο... Να σε ρωτήσω, πουλάκι μου... Τι χρωματάκι θες να είναι το νέο σου γιοστ; Βρήκα ένα σε απόχρωση σμαραγδί που θα πάει πολύ με τα μάτια σου... Ωραία!!! Θα το έχουμε τον άλλο μήνα!!! Φιλιά!!!!

(κλείνει το τηλέφωνο και συνεχίζει να διαβάζει στο λάπτοπ)

Υπάλληλος 2: (μπαίνει τρέχοντας στο γραφείο) Κύριε Φραγκάτε, τι είναι αυτά που μάθαμε;;; Υπογράψατε την απόλυση ακόμα 50 ατόμων;; Ξέρετε τι γίνεται έξω από το εργοστάσιο;; Έχουν μαζευτεί όλα τα κανάλια!

Εφοπλιστής:- Παναγιώτη, σε παρακαλώ! Γνωρίζω πολύ καλά τι συμβαίνει αλλά δεν μπορώ να κάνω κάτι! Η οικονομική κρίση χτύπησε και την δική μου πόρτα!

Υπάλληλος 2: Τι λέτε, κύριε Φραγκάτε;;; Θα αφήσετε νηστικές τόσες οικογένειες;! Θα χάσουν τα σπίτια τους οι άνθρωποι! Οι αποζημιώσεις τουλάχιστον θα δοθούν κανονικά;

Εφοπλιστής: -Ποιες αποζημιώσεις;;; Ας γελάσω!!! Δεν υπάρχουν χρήματα για αποζημιώσεις, Παναγιώτη!!!! Ας είναι καλά ο νέος Υπουργός Εργασίας που με τη νέα νομοθεσία δεν με αναγκάζει να πληρώσω τίποτα παραπάνω από τις ώρες που έχουν εργαστεί!

Υπάλληλος 2: Είστε σοβαρός;! Έτσι θα φερθείτε στους ανθρώπους που τόσα χρόνια χύνουν τον ιδρώτα τους για να πλουτίζετε εσείς;;; Που δουλεύουν υπερωρίες χωρίς να παίρνουν αυτά που τους αναλογούν;;; Εμ, βέβαια! Υπάρχουν χρήματα μόνο για το νέο σκάφος της κόρης σας!!!

Εφοπλιστής:- Τι θέλεις να κάνω τώρα; Μήπως να πουλήσω τη βίλλα στη Φιλοθέη;;; Άκουσέ με, Παναγιώτη!! (σηκώνεται, πλησιάζει τον υπάλληλο και τον ακουμπάει στον ώμο) ! Οι αντιδράσεις ήτο

α-να-με-νό-με-νες! Αλλά τι να κάνουμε; Έτσι είναι η ζωή... Μακάρι να μπορούσαμε να σώσουμε όλο τον κόσμο, αλλά τότε θα ήμασταν σωτήρες όχι ΕΦΟΠΛΙΣΤΕΣ!!! (το λέει κοιτάζοντας προς τον κόσμο)
(ο υπάλληλος κρατάει το κεφάλι του γεμάτος απογοήτευση)

Πωλήτρια σε Σούπερ Μάρκετ

Πωλήτρια: Γεια σας είμαι η Τζένη και είμαι (ας τα λέμε) καλά. Όταν ήμουν μικρή η δασκάλα μου, μου έλεγε ότι ήμουν πολύ καλή στο να προσθέτω αριθμούς. Ε, πολύ θέλει αποφάσισα κι εγώ να γίνω πωλήτρια σε Σούπερ Μάρκετ. Δεν μπορώ να πω πως δεν το έχω μετανιώσει!

Κυρία: Γεια σας!

Πωλήτρια: Γεια σας, ακουμπήστε εδώ πάνω τα πράγματα που πήρατε.

Κυρία: Λοιπόν μη τα βλέπετε που είναι πολλά είναι πολλά μες στο καλάθι, απλά πήρα πάρα πολλά για να διαλέξω...

Πωλήτρια: Γρήγορα όμως κυρία μου περιμένουν κι άλλοι.

Κυρία: Εεε, λοιπόν, αυτό το θέλω, αυτό όχι ή κάτσε περίμενε Το θέλω; Για να σκεφτώ, χθες έφαγα μακαρόνι...σήμερα ρύζι...άσ' το δε το θέλω. Μπορείτε να το πάτε πίσω στο ράφι γιατί κι εγώ γριά γυναίκα είμαι...

Πωλήτρια: (Βαριαναστενάζει) Μπορώ! Γρήγορα όμως κυρία μου, γρήγορα!

Κυρία: Λοιπόν, πού 'χαμε μείνει; Α, ναι! Αυτό ναι, αυτό μπορώ να σας ρωτήσω κάτι; Αυτό το βούτυρο είναι καλό ή να πάρω το άλλο με το κίτρινο περιτύλιγμα;

Πωλήτρια: Πάρτε όποιο θέλετε! Γρήγορααα!

Άλλοι πελάτες από πίσω: Άντε περιμένουμε μια ώρα!

Κυρία: Άσε μας αγόρι μου, περίμενε. Πο,πο,πο η ανυπομονησία είναι πολύ κακό πράγμα!

Πωλήτρια: Κυρία μου σεβαστείτε και τους άλλους ανθρώπους!

(οι από πίσω σπρώχνουν την κυρία για να περάσουν μπροστά)

Κυρία: Καθίστε, μη με σπρώχνετε καλέ! Αααα!! Μου 'πεσαν τα φαγητά βρε τι έπαθα! Περιμένετε τώρα να τα μαζέψω!

Πωλήτρια: Ωχ! Χριστέ μου!

Κυρία: Αχ, τα μάζεψα. Θα μου επιτρέψετε ένα λεπτό τώρα, να πάρω τον άντρα μου τηλέφωνο, για να τον ρωτήσω, ποιο φαγητό προτιμάει για σήμερα για να ξέρω τι να πάρω.

Πωλήτρια: Να περάσει άλλος πελάτης όσο παίρνετε τηλέφωνο εσείς;

Κυρία: Όχι, όχι! Δε θα μου πάρουν τη θέση αυτοί οι τζαμπατζήδες!

(μιλάει στο τηλέφωνο)

Κυρία: Εντάξει μουσακά θέλει το παλικάρι μου, αυτά λοιπόν θα πάρω.

Πωλήτρια: Ουφ, δόξα συ Χριστέ μου! Λοιπόν είναι 30,75 Ε.

Κυρία: Α, λοιπόν (βγάζει το πορτοφόλι της) 10 και 5 και 15...μου μετράτε αυτά τα χρήματα; (τα δίνει στη χούφτα της πωλήτριας)

Πωλήτρια: Εντάξει χρωστάτε και 75 λεπτά ακόμα αλλά δεν πειράζει.

Κυρία: Θα τα δώσω!

Πωλήτρια: Ούτε να το διανοηθείτε! (φεύγει η κυρία και τη στιγμή που είναι στην πόρτα για να βγει...)

Κυρία: Αχ! Ντομάτες δεν πήρα!

Γραμμένο από την Κλεοπάτρα

Ταξιτζής (1)

Ταξιτζής: Γεια σας, είμαι ο Τάκης ο ταξιτζής και είμαι προς το παρόν καλά.

Από μικρός ήξερα καλά τις οδούς και τις λεωφόρους και υπολόγιζα καλά τις αποστάσεις. Ε, δεν ήθελε και πολύ, το αποφάσισα! Μόνο που τώρα το έχω μετανιώσει...

(βλέπει μια κυρία στη στάση. Η κυρία μπαίνει στ' αμάξι)

Κυρία: Γεια σας!

Ταξιτζής: Γεια, γεια!

Κυρία: Θα ήθελα να με πάτε στην πλατεία Ελευθερίας...

(Λέει σκεπτική)

Ταξιτζής: Μάλιστα!

Κυρία: Αχ... όχι, όχι συγγνώμη στο θέατρο Θανάσης Βέγγος

(λέει απορημένη, με τα ίδια της τα λόγια)

Ταξιτζής: Μάλιστα ... (στρίβει απ' την άλλη)

Κυρία: Αχ... όχι...

Ταξιτζής: Τι είναι πάλι;

Κυρία: Όχι στο Θανάσης Βέγγος. (σχεδόν έντρομη)

Ταξιτζής: Πού τότε;

Κυρία: Στην οδό Κολοκοτρώνη...

Ταξιτζής: Καλά...καλά... (στρίβει πάλι σε αντίθετη κατεύθυνση)

Κυρία: Συγγνώμη!!! Στην οδο Μαντώ Μαυρογένους...

Ταξιτζής: Αποφασίστε κυρία μου...θέλετε Πλατεία Ελευθερίας , στο Θανάσης Βέγγος, στην οδό Κολοκοτρώνη ή στη Μαντώ Μαυρογένους;

Κυρία: Ξέρετε δυσκολεύομαι να πάρω αποφάσεις. Το ξέρω πρέπει να αποφασίζω πιο γρήγορα ή μήπως πάλι όχι αφού το 'λεγε κι η γιαγιά μου, όποιος βιάζεται σκοντάφτει ή μήπως όχι γιατί κι οι αρχαίοι έλεγαν όποιος αργεί χάνει το στεφάνι. Αχ τι να κάνω...

Ταξιτζής: Μήπως να μου λέγατε που να πάω;

Κυρία: Στο κηποθέατρο παρακαλώ! (λέει με πείσμα κι αυτοπεποίθηση)

Ταξιτζής: Τι τα 'θελα τα ταξί και τα δρομολόγια εγώ. Να τι τραβάω! Τούτη δω δεν ξέρει που πηγαίνει! Έχει χάσει τ' αυγά και τα πασχάλια. Στο τέλος θα μου φάει την βενζίνη! (μονολογεί)

Κυρία: Τι είπατε κύριέ μου;

Ταξιτζής: Τίποτα τίποτα.

Κυρία: Εντάξει τι μονολογεί, ψυχοπαθής είναι; (ψιθυριστά) (τον κοιτάζει με απορία)

Ταξιτζής: Θέλετε κάτι κυρία μου; Μήπως ν' αλλάξω πάλι δρόμο;

Κυρία: Όχι συνεχίστε, στο θέατρο Μελίνα Μερκούρη όπως σας έχω πει.

Ταξιτζής: Μα εσείς είπατε στο κηποθέατρο!

Κυρία: Εγώ; (ενοχλημένη)

Ταξιτζής: Μάλιστα. (απορημένος)

Κυρία: Λάθος θα έκανα.

Ταξιτζής: Αχ (αλλάζει πάλι δρόμο)

(Ξαφνικά το αμάξι σταματάει)

Ταξιτζής: Ορίστε έμεινα από βενζίνη, όπως το 'λεγα. Τι αμαρτίες πληρώνω!

Κυρία: Σταμάτα εδώ, εδώ!

Ταξιτζής: Σάμπως μπορώ να προχωρήσω!

Κυρία: Εδώ ήθελα να πάω απ' την αρχή... στην πλατεία Δαβάκη! Σας ευχαριστώ... Ποτέ δεν έχω βρει τόσο γρήγορα τον προορισμό μου, είστε καταπληκτικός οδηγός. Θα ήθελα την κάρτα σας σε περίπτωση που χρειαστώ ράδιο ταξί.

Κυρία: (Βγάζει και δίνει την κάρτα του συνεταίρου του)

Ε δε θα τα τραβάω όλα εγώ.

(Παίρνει ένα νούμερο στο κινητό)

Ταξιτζής: Έλα Μανόλη ο Τάκης είμαι, έλα να παραλάβεις το ταξί από την Πλατεία Δαβάκη στη Νίκαια.

Α, και που 'σαι Τάκη, φέρε κι ένα μπιτονάκι βενζίνη.

Ταξιτζής (2) : Βενζίνη;

Ναι ναι θα σου εξηγήσω...

Γραμμένο απ' τη Μαρία

Ταξιτζής 2

Ταξιτζής (2) : Γεια σας, είμαι ο Μανόλης και είμαι ο άλλος ταξιτζής, όπως θα καταλάβατε... Ο συνétairos του Τάκη. Βλέπετε συχνά εμείς οι ταξιτζήδες τα παίρνουμε συνεταιρικά τα ταξί για να μοιραζόμαστε τα βάρη ενοικίου συντήρησης κ.λ.π.

Τώρα και να σας πω ότι είμαι καλά, αφού η βάρδια μου ξεκίνησε μ' ένα μπιτόνι κι άδειο ρεζερβουάρ, μάλλον δε θα με πιστέψετε... και καλά θα κάνετε δηλαδή.

Ταξιτζής(1): Γεια σου Μανόλη.

Ταξιτζής (2) : Γεια σου Τάκη.

Ταξιτζής (2) : Γεια σου Τάκη.

Ταξιτζής(1): Γεια σου Μανόλη.

(αλλάζουν βάρδια)

(τον σταματάει μια κυρία με την κόρη της)

Μαμά: Καλησπέρα σας.

Ταξιτζής: Καλησπέρα.

Κορίτσι: Μαμά μαμά, να πω εγώ που πάμε;

Μαμά: Να!

Κορίτσι:Λοιπόν κύριε ταξιτζή, ακούστε με προσεκτικά. Είμαι έξι χρονών, πάω πρώτη δημοτικού και θέλω να πάω στη γιαγιά μου. Με καταλάβετε ή να σας το ζωγραφίσω. (και βγάζει κάτι μαρκαδόρους, από την τσάντα του σχολείου)

Ταξιτζής: Το κατάλαβα, το κατάλαβα, όμως προς Θεού όχι μαρκαδόρους εδώ μέσα, προχθές άλλαξα τα υφάσματα στα καθίσματα.

Πες μου κοριτσάκι μου που μένει η γιαγιάκα;

Κορίτσι:Στο σπίτι της πού αλλού θέλετε να μένει; Άστεγη θα ήταν; Είναι και μεγάλη γυναίκα!

Μαμά: Καλέ Ευρυδίκη τι λες στον άνθρωπο;

Κορίτσι:Τι λέω; Εσύ δε μ' άφησες να του δώσω οδηγίες;

Ταξιτζής: Ευρυδίκη! Ωραίο όνομα!

Κορίτσι:Ευχαριστώ! Μου το λένε συχνά!

Ταξιτζής: Ποιο ότι έχεις ωραίο όνομα;

Κορίτσι: Όχι καλέ το Ευρυδίκη!

Μαμά: Θα πεις στον άνθρωπο που πάμε;

Κορίτσι:Μα του είπα! Πάμε στη γιαγιά!

Μαμά: Που μένει; Σε ποιο δρόμο;

Κορίτσι: Του είπα όχι στο δρόμο, σε... σπίτι βέβαια.

Μαμά: Τουλάχιστον την οδό την ξέρεις ή να την πω εγώ;

Κορίτσι: Αχ μανούλα πες μου από τι γράμμα αρχίζει please!

(τις κάνει γλυκά ματάκια)

(Πιάνει το κεφάλι της εκνευρισμένη, το ίδιο και ο ταξιτζής)

Μαμά: Από άλφα κορίτσι μου. Από άλφα!!

Μμμμμ για να σκεφτώ... Α... Α.... Α.... Α Αααααψού

Ταξιτζής: Γείτσες, γείτσες!!

Μαμά: Λοιπόν να μην σας πρήζουμε και σας, η οδός είναι Αθηνάς 85.

Ταξιτζής: (πηγαίνει το κεφάλι προς το παράθυρο, κάνει το σταυρό του)

Ευτυχώς! Επιτέλους φως. Οkey.

(Μετά από λίγη ώρα φτάνουν στον προορισμό τους και το παιδί κι η μαμά κατεβαίνουν απ' το ταξί)

Μαμά: Ευχαριστούμε.

Ταξιτζής: Κι εγώ ευχαριστώ που φεύγετε γιατί μου κάνατε τα νεύρα καζάνι!

Μαμά: Τι είπατε καζάνι;

Ταξιτζής: Όχι λέω ότι έχω να πάρω κούρσα απ' το λιμάνι. Ευχαριστώ που επιλέξατε το ταξί μας!!

Κορίτσι: Γιαγιάκα (τρέχει προς τη γιαγιά της)

Γραμμένο από την Αγγελική

Εργολάβος κηδειών

Λοιπόν, τι να πω κι εγώ για το επάγγελμά μου. Είμαι η χαρακτηριστική περίπτωση ανθρώπου, που συνεχίζει την επιχείρηση του πατέρα του. Επιχειρηματίας δηλαδή, αλλά σε πολύ δύσκολο χώρο.

Βασικά ήθελα να γίνω εργολάβος οικοδομών, αφού από παιδί δούλευα στις οικοδομές και μου άρεσε η δουλειά (ακούγεται η φράση απ' το τραγούδι: «το γιατί το πηλοφόρι, το μυστρί»). Είχε και καλά λεφτά, τουλάχιστον «προ κρίσης». Όμως ο πατέρας μου, θεός σχωρέστον, είχε άλλα σχέδια...

Το εργολάβος πάντως το κράτησα και την επωνυμία της επιχείρησης που με χιούμορ είχε ονομάσει: «Το ανάποδο ραδίκι» (Δείχνει την ταμπέλα πίσω του)

(Ακούγεται το μακάβριο άσμα «η ζωή εδώ τελειώνει»).

Ναι σωστά μαντέψατε: «Εργολάβος κηδειών», αυτό είναι το επάγγελμά μου και μην ακούσω τίποτα εξυπνάδες, για κοράκια και τα τοιαύτα, γιατί εκνευρίζομαι!

(Μπαίνει πελάτισσα λίγο πριν τελειώσει τον μονόλογο και τον σκουντάει από πίσω ενώ ακόμα μιλάει)

Πελάτισσα: Συγγνώμη, τελειώσατε γιατί είμαι και πολύ βιαστική!

Εργολάβος: Μάλιστα κυρία μου, με συγχωρείτε αφαιρέθηκα με τις σκέψεις μου. Ελάτε περάστε στο γραφείο. Καθίστε (της προσφέρει ιπποτικά την καρέκλα να καθίσει)

Τι θα θέλατε;

Πελάτισσα: Θα ήθελα ένα έπιπλο, «ξέρετε», αυτό της τελευταίας κατοικίας, από καλό ξύλο, για τον αγαπημένο μου θείο το Φάνη.

Εργολάβος: Καταρχήν (παίρνει σοβαρό, πένθιμο ύφος), «τα συλλυπητήριά μου» και «ζωή σε λόγου σας». Πότε απεβίωσε;

Πελάτισσα: Καλέ φάτε τη γλώσσας σας. Ποιος σας είπε ότι απεβίωσε; Μια χαρά είναι ο χριστιανός!

Εργολάβος: Μια χαρά; Τι δηλαδή είναι ζωντανός;

Πελάτισσα: Μάλιστα!

Εργολάβος: Ε και τι το θέλετε το φέρετρο;

Πελάτισσα: Ξέρετε... (τον κοιτάει με νόημα)

Εργολάβος: Ω μάλιστα κυρία μου, καταλαβαίνω και κατανοώ! Είναι υπερήλιξ και στα τελευταία του. Λυπάμαι!

Πελάτισσα: Καλέ φάτε τη γλώσσας σας ξανά! Τι λέτε! Βαλθήκατε να στείλετε τον άνθρωπό μου στα θυμαράκια; Τι ανατριχιαστικό!

Εργολάβος: Μα τι λέτε κυρία μου; Εσείς ήρθατε εδώ και μου ζητάτε κάσα, κι εγώ θέλω να τον πεθάνω;

Τέλος πάντων, τι το θέλετε το αποτρόπαιο έπιπλο, για ζωντανό άνθρωπο;

Πελάτισσα: Για ασφάλεια...

Για προοπτική...

Για σιγουριά...

Εργολάβος: Μα τι λέτε; Την είδατε σίγουρα την ταμπέλα πριν μπειτε;

«Το Ανάποδο Ραδίκι» γράφει, όχι «Ασπίς Πρόνοια»!

Πελάτισσα: Μα τέλος πάντων, δεν ξέρετε πώς θα το εκτιμήσει ο θειούλης μου. Τρελαίνεται για εκπλήξεις!

Εργολάβος: Α είναι με δική σας πρωτοβουλία όλο τούτο! Δε θέλω να σας απογοητέψω, αλλά μην περιμένετε να το εκτιμήσει. Αν σας ξαναμιλήσει μάλιστα θα είστε πολύ τυχερή!

Πελάτισσα: Μα τι μου λέτε, δεν μπορείτε απλώς να με εξυπηρετήσετε;

Εργολάβος : Στοπ, στοπ.... στοooooπ !

Πελάτισσα: Τι έπαθες καλέ;

Εργολάβος: Με βάρυνε πολύ αυτός ο ρόλος βρε Μαίρη. Άκου εκεί εργολάβος κηδειών!!

Ποιανού ιδέα ήταν αυτή; Δε μπορώ άλλο!

Πελάτισσα: Και τι θα κάνεις τώρα στη μέση της παράστασης;

Εργολάβος: Νομίζω ότι έχω μια ιδέα. Πέτρο, Πέτρο, ρε φίλε μπορείς να με βοηθήσεις;

(Ανεβαίνει ο Πέτρος από το κοινό και αλλάζουν μόνο το πανοφώρι.

Εργολάβος 2: Έφτασε... Δώσε μου το σακάκι και μην ανησυχείς για τίποτα, εγώ είμαι εδώ.

Πάμε πάλι Μαίρη!

Πελάτισσα: Οkey που είχαμε μείνει; Α, ναι. Μα τι μου λέτε, δεν μπορείτε απλώς να με εξυπηρετήσετε;

Εργολάβος 2: Βεβαίως «ο πελάτης έχει πάντα δίκιο». Έτσι δε λένε; (απευθύνεται στο κοινό)

Να πάрте από το γραφείο τον τιμοκατάλογο με τα δείγματα, εκεί είναι (της δείχνει δίπλα της στο γραφείο μια θήκη, αλλά αυτή πιάνει ένα πεταμένο κατάλογο πιτσαρίας στην άκρη του γραφείου)

Πελάτισσα: Ευχαριστώ. (αρχίζει να τον μελετά...)

Α μάλιστα, μπράβο σας, μεγάλη ποικιλία και απίστευτες τιμές, σχεδόν τζάμπα!

Εργολάβος: Σας ευχαριστώ!

Καταλήξατε κάπου;

Πελάτισσα: Μπορώ να προτείνω μια δική μου «σύνθεση»;

Εργολάβος: Τι να σας πω. Δε μου το έχουν ξαναζητήσει, πείτε μου όμως και θα το προσπαθήσω...

Πελάτισσα: Μάλιστα. Πιστεύω ότι θα του ταίριαζε το «μαργαρίτα, σπέσιαλ, με πεπερόνι».

Ήταν βλέπετε...

Ε... εννοώ ΕΙΝΑΙ (φτύνει τον κόρφο της), άνθρωπος των χρωμάτων και των γεύσεων!

Εργολάβος: Μα τι λέτε κυρία μου; Δεν υπάρχει κάτι τέτοιο στα δείγματα. Για να δω λίγο τον κατάλογο.

Πελάτισσα: Ορίστε.

(Τον παίρνει και τον κοιτάει έκπληκτος)

Εργολάβος: Μα εσείς κοιτούσατε τόση ώρα τον τιμοκατάλογο της πιτσαρίας! Έλεος (κοιτάει το κοινό).

Πάρτε αυτόν. Αυτός είναι ο σωστός.

(χτυπάει το κινητό της πελάτισσας)

Πελάτισσα: Ναι Γιούλη μου... Ναι είμαι εκεί που σου έχω πει. Ετοιμάζω την έκπληξη για τον θείο!

(Ο εργολάβος κουνάει τα χέρια του με νόημα προς το κοινό)

Τι μου λές; Αλήθεια; Έχει ανοίξει γραφείο τελετών στα Mall; Απίστευτο! Θα είναι πολύ fashion πολύ in! Τρέχω my dear!

Συγγνώμη κύριε, αλλά τελικά δεν μ' ενδιαφέρει τίποτε από αυτόν τον κατάλογο. Είναι old fashion.

Εργολάβος: Μα τι λέτε;

Πελάτισσα: Λέω πως πρέπει να εκσυγχρονίσετε λίγο την επιχείρησή σας, γιατί εν καιρώ κρίσης δε σας βλέπω καθόλου καλά! Γεια σας.

Εργολάβος: Τι να πω; Κι εγώ νομίζω ότι πρέπει να σας προτείνουν έναν καλό ψυχίατρο!

Πελάτισσα: Α είστε και αγενής. Δεν έχετε ιδέα ούτε από μανάτζμεντ. Φτωχέ μου!

(Τον κοιτάει με απαξίωση, γυρίζει απότομα την πλάτη της και φεύγει)

Εργολάβος: Μέγας είσαι Κύριε και θαυμαστά τα έργα σου!

Αφηγητής 4: - Κυρίες και κύριοι αυτή είναι η πραγματικότητα σήμερα! Οι άνθρωποι που αξίζουν και παλεύουν μια ζωή να γίνουν καλύτεροι, με το ζόρι επιβιώνουν.

Αφηγητής 5:- Αντίθετα, οι ανάξιοι και οι διεφθαρμένοι προκόβουν και πλουτίζουν. Αυτό δεν είναι τυχαίο. Συμφέρει στους ισχυρούς του κόσμου, οι λαοί να είναι αμόρφωτοι και εγκλωβισμένοι στα χρέη και στον αγώνα της επιβίωσης!

Αφηγητής 6: Εμείς όμως αντιστεκόμαστε! Εμείς θα συνεχίσουμε να παλεύουμε για την μόρφωσή μας και για τη βελτίωση της ζωής μας! Μπορεί να είμαστε μια μέρα άνεργοι με πτυχίο, όμως τουλάχιστον δεν θα είμαστε τα πιόνια κανενός!

Αφηγητής 4:-Άλλωστε έχουμε το πιο ισχυρό όπλο στη ζωή μας: την αγάπη!

Και μ' αυτήν θα νικήσουμε!